

kommen« v § 162 obč. zák. není stejného významu se slovem »Versorgung« v § 166 obč. zák. Dřívější ustanovení § 181 obč. zák. již neplatí, byvši zrušeno zákonem z 28. března 1928 čís. 56 sb. z. a n. o osvojení.

Čís. 12616.

Bylo-li rozsudkem (pro zmeškání) právoplatně uznáno, že se manželství (k žalobě manželky) rozvádí z viny manžela, nevádí rozhodnutí nesporného soudce, by bylo rozhodnuto o žádosti manželky o rozlukou manželství z viny manželovy (§ 17 rozl. zák.), že byl zahájen spor k napotomní žalobě manžela proti manželce o rozvod manželství z viny manželčiny.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, R I 334/33.)

Rozsudkem ze dne 13. února 1932 bylo k žalobě manželky manželství stran právoplatně rozvedeno z viny žalovaného manžela. V únoru 1932 podal manžel na manželku žalobu o rozvod manželství z viny žalované manželky. K žádosti manželky o rozlukou manželství podle § 17 rozl. zák., došlé na soud dne 30. července 1932, prohlásil s o u d p r v é s t o l i c e manželství rozloučeným z viny manželovy. Rekursní soud zamítl návrh manželky na rozlukou manželství. D ů v o d y: Nesporné jest, že strany uzavřely spolu manželství dne 23. října 1920 dle obřadu římsko-katolického. Toto manželství bylo rozsudkem krajského soudu v P. pro zmeškání ze dne 13. února 1932 č. j. Ck VII a 79/32-2 rozvedeno od stolu a lože z viny žalovaného Josefa Z-a. Tento rozsudek nabyl formelní právní moci. Podle procesního spisu téhož krajského soudu č. j. Ck VII a 160/32 podal Josef Z. v únoru 1932 proti své manželce žalobu navzájem, žádaje, aby vydán byl rozsudek, že manželství rozvádí se z viny manželky. Tento spor, ve kterém žalovaná Eliška (Alžběta) Z-ová vznesla námitku rozepře právoplatně rozhodnuté, dosud není ukončen nálezem právní moci nabyvším. V nesporném řízení, v němž jest soudu rozhodnouti podle § 17 rozlukového zákona čís. 320/1919 sb. z. a n. o žádosti Elišky Z-ové o rozlukou manželství z viny manžela, nelze rozhodnouti o tom, zda řečená námitka rei judicatae jest odůvodněna. Podle spisů č. j. Ck VII a 160/32 dosud o vině na rozvod manželství nebylo právoplatně rozhodnuto a, dokud se tak nedělo, nemůže žádný manžel podle § 17 rozl. zák. žádati o rozlukou v cestě nesporné. Neboť podle tohoto paragrafu má soud do výroku o rozluce převzítí výrok o vině z rozsudku, vydaného ve sporu o rozvod téhož manželství. Bylo proto návrh manželky, došlý dne 30. července 1932, zamítnouti. Tím navrhovatelce není zabráněno, by nepodala nový návrh po právoplatném skončení sporu Ck VII a 160/32.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rozsudkem pro zmeškání z 13. února 1932 Ck VII a 79/32, kterým bylo právoplatně uznáno, že se manželství Josefa Z. s Alžbětou (Eliškou) Z-ovou rozvádí z viny manžela, byla otázka viny manžela na roz-

vodu právoplatně vyřešena. Nesporný soudce rozhodl podle § 17 rozl. zák. o žádosti manželky za rozluku na základě tohoto rozsudku samostatně jen otázku rozluky, kdežto výrok o vině manžela převzal podle onoho zákonného ustanovení z rozsudku v rozepři o rozvod. Tomuto jeho rozhodnutí o žádosti dovolací rekurentky nevadilo, že byl zahájen spor k žalobě manžela (odpůrce) proti manželce (navrhovatelce) o rozvod manželství z viny navrhovatelky (Ck VII a 160/32) a jest nesprávný názor rekursního soudu, že dokud v tomto sporu nebylo právoplatně rozhodnuto o vině na rozvodu manželství, nemůže žádný manžel podle § 17 rozl. zák. žádati o rozluku. Jest nesporno, že tu jsou podle § 17 cit. zák. podmínky pro povolení rozluky a otázkou, zda manžel se právem, či neprávem domáhá rozvodu manželství z viny manželky, nelze se v tomto řízení zabývat.

Čís. 12617.

Příhlásivší se dědic, jenž projevil, že dohodou se spoludědici jsou úplně vyrovnány jeho nároky proti pozůstalosti a proti ostatním dědicům, není již účastníkem (§ 6 zák. čís. 100/1931 sb. z. a n.) pozůstalostního řízení, které vyvolali ostatní dědici návrhem, by pozůstalostní soud schválil jejich žádost o poznámku pořadí pro zamýšlené zadlužení pozůstalostních nemovitostí.

(Rozh. ze dne 19. května 1933, R I 383/33.)

Pozůstalostní soud schválil knihovní žádost pozůstalosti po Josefu M-ovi, zastoupené dědici Pavlem a Marií M-ovou, jako správci pozůstalosti o poznámku pořadí pro zamýšlené zadlužení do výše 900.000 Kč. Rekursní soud k rekursu Otty M-a napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs Otty M-a.

D ů v o d y:

Napadené usnesení, kterým bylo potvrzeno usnesení prvního soudu, napadá stěžovatel dovolacím rekurem s hlediska § 46 odstavec druhý zákona čís. 100/31 sb. z. a n. a uvádí k jeho dolíčení, že napadené usnesení trpí nezákonností a zřejmým odporem se spisy. Leč nejvyššímu soudu bylo si především položit otázku, je-li stěžovatel oprávněn k dovolacímu rekursu. Podle § 37 uvedeného zákona jest k rekursu oprávněn účastník, který se pokládá za zkrácena usnesením a účastníkem nesporného řízení (v tomto případě pozůstalostního řízení) jest podle § 6 uvedeného zákona ten, kdo může býti rozhodnutím soudu ve svých právech přímo dotčen, nebo kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké opatření. V souzeném případě se stěžovatel přihlásil k pozůstalosti otcově jako dědic ze zákona bezvýminečně a stal se tak účastníkem pozůstalostního řízení (§ 6 uvedeného zákona a § 120 nesp. pat.). Leč za pozůstalostního jednání ujednal stěžovatel dne